

Arrest

nr. 235 529 van 23 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SAEYVOET
Bourlastraat 3 / 48 (2de verdieping)
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 14 november 2019 waarbij een inreisverbod van zes jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die *loco* advocaat B. SAEYVOET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2019 treft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een beslissing waarbij een inreisverbod van zes jaar wordt opgelegd. De verzoeker werd *ipso die* in kennis gesteld van deze beide beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: D.

Voornaam: S.

Geboortedatum: (...) 1966

Geboorteplaats: P.

Nationaliteit: Servië

alias: D. S., geboren in P. op (...) 1966, onderdaan van Servië en Montenegro; D. S., geboren in P. op (...) 1966, onderdaan van Macedonië; D. S., geboren op (...) 1966

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik - partikulieren, feit(en) waarvoor hij op 19.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 05.11.2019. Betrokkene heeft deze ingevulde vragenlijst nog niet aan de Administratie overgemaakt. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.06.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik - partikulieren, feit(en) waarvoor hij op 19.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 19.11.2010 werd betrokkene gerechtigd tot verblijf in België. Op 21.06.2013 werd hij echter van ambtswege afgevoerd van de vreemdelingenregisters door de gemeentelijke administratie van Antwerpen.

(...)"

Het inreisverbod is de tweede bestreden beslissing. Zij bevat de volgende motieven:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer

Naam: D.

Voornaam: S.

Geboortedatum: (...)1966

Geboorteplaats: P.

Nationaliteit: Servië

alias: D. S., geboren in P. op (...) 1966, onderdaan van Servië en Montenegro; D. S., geboren in P. op (...) 1966, onderdaan van Macedonië; D. S., geboren op (...) 1966

Wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Ondanks het feit dat betrokkene aan het gerecht heeft voldaan, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerecht heeft betrokkene de mogelijkheid de opschorting van de uitvoering van onderhavig verbod te vragen.

De beslissing tot verwijdering van 14.11.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Op 19.11.2010 werd betrokkene gerechtigd tot verblijf in België. Op 21.06.2013 werd hij echter van ambtswege afgevoerd van de vreemdelingenregisters door de gemeentelijke administratie van Antwerpen. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.06.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 05.11.2019. Betrokkene heeft deze ingevulde vragenlijst nog niet aan de Administratie overgemaakt. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik – partikulieren, feit(en) waarvoor hij op 19.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3, punt 7, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2(X)4, nr 129.466; RvS21 juni 2004, nr. 132.7 10). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing van 14/11/2019 tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes jaar.

De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dus dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval. Verweerder moet de duur van het inreisverbod motiveren. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Artikel 74/11 al. 1 Vreemdelingenwet stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu wordt artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet gehanteerd opzichts Verzoeker dewelke het volgende stelt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”.

Aangezien inzake de schending van de openbare orde wenst Verzoeker op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als “actueel gevaar”.

Verzoeker werd terzake op 19.01.2018 slechts voor één enkele tenlastelegging bij verstek veroordeeld door de TC3 kamer bij de Correctionele kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, Afdeling Turnhout tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 100,00 EUR, zijnde verhoogd met opdecimen tot een bedrag van 600,00 EUR.

Dat bovendien niet de onmiddellijke aanhouding lastens Verzoeker werd uitgesproken die, niet aanwezig was ter zitting op de dag van de uitspraak, doch verzoeker van het verstekvonnis pas kennis kreeg van het vonnis bij zijn inschrijving in de gevangenis na aanhouding ervan op 05/11/2019 en aldaar onmiddellijk op 06/11/2019 verzet aantekende.

Dat Verzoeker tot op heden door het aangetekende verzet nog niet werd veroordeeld tot een in kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest.

Dat de feiten waarvoor Verzoeker zich dient te verantwoorden in de tijd terug te vinden zijn in de periode van 18 november 2016, hetgeen meer dan 3 jaren geleden is.

Dat deze feiten betwist zijn.

Dat Verzoeker echter geenszins enige intentie had zich te onttrekken aan de Belgische strafuitvoering.

Aangezien zelfs een “goed voorziene” veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een tijdelijk verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori een “duurzame lokale verankering” aanwezig is.

Aangezien uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen:

“Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast “ (Zie HvJ C-503/03 van 31 januari 2006, nr. 46 en RW, arrest nr.24.096 van 2 maart 2009.).

Het louter aanhalen van het feit dat Verzoeker veroordeeld werd op 19/01 /2018 tot een gevangenisstraf van 6 maanden bij verstek (wat verweerster niet vermeldt) toont niet aan dat verzoeker een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Temeer dat er in hoofd van Verzoeker ook niet door een in kracht van gewijsde vonnis of arrest geoordeeld werd of Verzoeker schuldig is. Zolang er geen definitieve veroordeling is, geldt het vermoeden van onschuld dat gewaarborgd wordt door artikel 6.2 EVRM.

Het vermoeden van onschuld is een rechtstreeks voortvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging. Verzoeker wijst op artikel 6.2 EVRM dat luidt als volgt: “eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt”.

Door het vermoeden van onschuld dient Verzoeker niets te bewijzen en zelfs niet op enigerlei wijze deel te nemen aan de bewijsvoering of aan de ontdekking van de waarheid. Het vermoeden van onschuld wordt gewaarborgd onder meer door de tegenspraak die de beklaagde met betrekking tot de vaststellingen van de verbalisanten vermag te voeren, waaronder het al of niet objectief karakter van deze vaststellingen, en door de onpartijdigheid waarmee de rechter de bewijswaarde van deze vaststellingen beoordeelt (Cass. 4 februari 1997, A.C. 1997, nr. 62; 22 juni 1999, A.C. 1999, nr. 386).

Het doel van de processen-verbaal is zo dus de bewijslevering. De verbalisant zoekt, verzamelt en bewaart informatie betreffende misdrijven en hun daders, en geeft die door aan het bevoegde openbaar ministerie, die over een waaier aan mogelijkheden beschikt.

De behandeling en beoordeling van een strafzaak hangt bijgevolg in ruime mate af van de nauwkeurigheid, de volledigheid en de betrouwbaarheid van de processen-verbaal.

Bovendien heeft verzoeker verzet aangetekend op 06/11/2019 tegen het verstekvonnis van 19 januari 2018. De zaak op verzet kent tot op heden van indiening van het verzoekschrift nog geen uitspraak.

Doch, zonder vooruit te willen lopen moet Verzoeker concluderen dat er nog geen nieuwe uitspraak van deze zaak heeft plaatsgevonden voor het vonnisgerecht en dat er nog geen in een van kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest voorhanden is.

Bovendien verduidelijkt verweerster niet of er elementen voorhanden zijn in hoofde van Verzoeker die erop kunnen wijzen dat Verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verweerster dient niet enkel te verwijzen naar het feit dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden, doch dient verweerster alle andere relevante stukken inzake de integratie/gezinsleven/medische gegevens van Verzoeker na te gaan en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van Verzoeker, aangezien desalniettemin alles op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de verblijfplaats van Verzoeker (2660 Hoboken, Cockerillplaats 4) die hij aan de rechtbank heeft doorgegeven, de diverse bezoeken aan diens zoon en kleinkinderen, heeft verweerster geen rekening gehouden met de concrete situatie van Verzoeker wat nochtans af te leiden was uit het paspoort van verzoeker die deze vanaf de aanhouding heeft moeten in bewaring geven ("politiediensten, gevangenis). Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. IV. 1982 — 1983, 963.).

Aangezien het bestaan van een werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in casu niet aanwezig is in hoofde van Verzoeker om reden dat op het ogenblik van de bestreden beslissing Verzoeker zij bijgevolg onschuldig is tot het tegendeel wordt bewezen middels een kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest, wat in casu niet voorhanden is behoudens de opgesomde veroordeling bij verstek waartegen verzet werd aangetekend. Dat de feiten waarvoor Verzoeker zich dient te verantwoorden in de tijd terug te vinden zijn in de periode november 2016, hetgeen 3 jaren geleden is.

Verder stelt verweerster ten onrechte:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.06.2017.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd. "

Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met volgende elementen:

Verzoeker is wel in het bezit van een geldig Macedonisch reispaspoort, dewelke geldig is 30/08/2026 Op basis van de Visumstempels in het Macedonische paspoort dat verzoeker op zak had bij zijn moment tot aanhouding kan duidelijk vastgesteld worden dat verzoeker WEL DEGELIJK in het verleden meerdere keren gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo zijn er volgende visumstempels van aankomst en vertrek uit het Rijk of via Nederland (Eindhoven) te verifiëren in het paspoort (STUK 5)

O 03.09.2016

O 04.09.2016 (aankomst per voertuig)

O 04.01.2018 (aankomst per voertuig)

O 16.01.2018 (per voertuig (vertrek via Roszke (Hongarije))

O 16.03.2018 (vertrek via luchthaven Eindhoven (Nederland))
O 02.04.2018 (aankomst in luchthaven Eindhoven (Nederland))
O 16.04.2018 (vertrek via luchthaven Eindhoven (Nederland))
O 02.09.2018 (vertrek uit het Rijk per voertuig met visumstempel in Roszke (Hongarije))
O 02.11.2018 (vertrek via luchthaven Eindhoven (Nederland))
O 18.05.2019 (aankomst in luchthaven Eindhoven (Nederland))
O 18.07.2019 (vertrek via luchthaven Eindhoven (Nederland))
O 01.10.2019 (aankomst in luchthaven Eindhoven (Nederland))
O 22.10.2019 (vertrek uit luchthaven Eindhoven (Nederland))

In feite kan men op basis van de verschillende visastempels vaststellen dat verzoeker in tegenstelling tot wat verweerster beweert zeker niet op permanente wijze in België heeft verbleven. In tegendeel, op basis van de visa kan er vastgesteld worden dat verzoeker veel op en af reisde tussen Macedonië en België. Dit was ofwel met het vliegtuig ofwel met de auto. Hiermee kan duidelijk aangetoond worden dat er sinds 2013 geen permanent verblijf meer in België was. Op die manier is de beslissing van verweerster niet afdoende gemotiveerd gezien verweerster van oordeel is dat verzoeker geen gehoor zou gegeven hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zou betekend geweest zijn op 13 juni 2017. Er dient wel rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker geen inreisverbod had op dat moment.

ER KAN OP BASIS VAN DEZE GEGEVENS GEEN ENKELE SCHENDING OF HET NEGEREN VAN EEN BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN WEERHOUDEN WORDEN IN HOOFDE VAN VERZOEKER. EEN INREISVERBOD VAN ZES JAAR IS HIER DUS HELEMAAL NIET AAN DE ORDE.'

Als verzoeker zich in het Rijk begaf, dan was dit telkens duidelijk voor korte bezoekperiodes, zoals ook blijkt uit het Macedonische paspoort. Verzoeker mag dan steeds voor een duur van 90 dagen op een periode van 180 zoals voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen in het Rijk verblijven en is dat vrijgesteld van de visumplicht zonder de maximumduur van 90 dagen te overschrijden.

Voorts is de bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) ook niet aan de orde in hoofde van verzoeker, gezien deze zich wel degelijk in november 2019 zich in België mocht begeven. De laatste keer dat verzoeker België had verlaten om te reizen naar Macedonië was 22 oktober 2019. Daarna is verzoeker teruggekeerd naar België begin november 2019. Verzoeker mocht zich wel degelijk in het Rijk begeven rekening houdende met de periode zoals voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

ER KAN OP BASIS VAN DEZE GEGEVENS GEEN ENKELE SCHENDING VAN HET VERBLIJF WEERHOUDEN WORDEN IN HOOFDE VAN VERZOEKER. EEN NIEUW BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN IS OOK NIET AAN DE ORDE EN DIENT TE WORDEN Vernietigd.

Ook het uittreksel uit het rijksregister toont onomstotelijk aan dat verzoeker sinds 21 juni 2013 werd afgeschreven en geen officieel verblijf meer had in België. De enige periode dat verzoeker effectief in België verbleef en over verblijfskaart beschikte was in de periode 2009 — 2013 dat hij wettelijk samenwoonde met zijn ex-partner M. B..

Na 21 juni 2013 was een permanent verblijf niet meer nodig gezien verzoeker periodiek vanuit zijn thuisland (Macedonië) afreisde naar België om op bezoek te komen.

Daarnaast kan verzoeker aan de hand van vliegtickets en eerdere boekingen bij het reisbureau aantonen dat hij na 2017 wel degelijk België verlaten heeft via de luchthaven van Zaventem of via Nederland (luchthaven van Eindhoven). Zo onder meer op volgende data:

- Vliegticket Brussel - Skopje (Macedonië) op 25 april 2018
- Vliegticket Eindhoven (Nederland) — Skopje (Macedonië) op 18 mei 2018
- Vliegticket Brussel — Skopje (Macedonië) op 7 september 2018
- Vliegticket Eindhoven (Nederland) - Skopje (Macedonië) op 2 november 2018
- Vliegticket Eindhoven (Nederland) — Skopje (Macedonië) op 24 juli 2019

Tijdens al de reizen van Macedonië naar België en omgekeerd, had verzoeker ook steeds een reisziekteverzekering.

Verweerster maakt verder melding in haar beslissing van het feit dat verzoeker de ingevulde vragenlijst in de gevangingen niet heeft ingevuld en terug bezorgd:

"Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 05.11.2019. Betrokkene heeft deze ingevulde vragenlijst nog niet aan de Administratie overgemaakt. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. De artikelen 3 en B van het EVRM zijn bij bijgevolg niet van toepassing. "

Verweerster vergeet daarbij evenwel dat de vragenlijst enkel in het Nederlands aan verzoeker bezorgd is en verzoeker de vragen niet kon invullen gezien hij de Nederlandse taal niet machtig is. Verzoeker spreekt enkel Macedonisch. De vragenlijst wordt in de stukken bijgevoegd. Middels huidig verzoekschrift kan aangetoond worden dat de situatie van verzoeker wel degelijk na te gaan was op basis van het paspoort van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verzoeker verwijst in het verlengde hiervan naar het arrest van de RvV d.d. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, I. eerste lid Vw. "

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien Verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

'De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en door het inreisverbod voor een periode van 6 jaar zijn familie (zoon D. D. en diens kleinkinderen) niet meer kunnen bezoeken in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend aan de verzoekende partij.

De gemachtigde stelde terecht vast dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet) en dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij is het hier niet mee eens en beweert eerst en vooral dat er ten onrechte werd geoordeeld dat zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschrifte; feiten waarvoor hij op 19.01.2018 door de correctionele rechtbank te Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, vermag de gemachtigde van de Minister zich wel degelijk op de supra aangehaalde veroordeling baseren teneinde te oordelen dat uit de veroordeling en de ernst van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling een gedrag kan worden afgeleid waardoor de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het feit dat verzoekende partij verzet heeft aangetekend tegen voormelde veroordeling, is bovendien ook niet van aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. Het loutere gegeven dat verzoekende partij verzet heeft aangetekend tegen zijn veroordeling, maakt immers niet dat de gemachtigde zich niet zou mogen enten op de feiten die aan de grondslag liggen van de veroordeling en op grond hiervan een eigen oordeel vormen in het kader van de vreemdelingenwetgeving.

Bovendien heeft de huidige verzetsprocedure geen schorsende werking.

Verder benadrukt verweerder nog dat het loutere feit dat de feiten die aan het vonnis ten grondslag liggen dateren van 2016, geen afbreuk doet aan de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten. Verzoekende partij toont niet anders aan.

De verzoekende partij is vervolgens evenmin ernstig alwaar zij wijst op het vermoeden van onschuld. Verweerder benadrukt ter zake dat het vermoeden van onschuld niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit zelfs nog los van de vraag of deze feiten leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Zie in die zin:

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

De verzoekende partij haalt in tweede instantie aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij wel degelijk in het bezit was van een geldig paspoort.

Verweerder laat ter zake gelden dat, zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, er dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. Verweerder verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet en herhaalt dat de gemachtigde van de Minister terecht heeft vastgesteld dat er aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend om reden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De kritiek van de verzoekende partij heeft derhalve uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de supra aangehaalde bepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat zij slechts voor kortere periodes in België verbleef en wel degelijk gevolg zou hebben gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, uit de verzoekende partij kritiek op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig middel.

Op heden zijn 63 dagen verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij geeft integendeel aan geen gevolg te willen geven aan het bevel.

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij zijn kritiek.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan, nu er in haar hoofde een risico bestaat op onderduiken en dit conform artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet én zij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid conform artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist dat er een risico bestaat op onderduiken.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;”

Geheel terecht stelde de gemachtigde van de Minister vast dat de verzoekende partij niet meewerkt of heeft meegewerkt aan met de overheden. Zo heeft de verzoekende partij zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn en levert de verzoekende partij geen bewijs dat zij op hotel logeert. De verzoekende partij ontkent dit niet.

Daarenboven heeft de verzoekende partij ook duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Zo gaf zij geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 13.06.2017. Ministens maakt zij niet aannemelijk dat zij dit wel heeft

gedaan. De verzoekende partij betwist dit. Ter ondersteuning verwijst zij naar verschillende visumstempels in haar paspoort.

Verweerder laat gelden dat dit niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hier geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Terwijl, zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij zou kunnen worden aangenomen, er moet worden vastgesteld dat het kwestieuze motief waarop de verzoekende partij kritiek uit niet determinerend is voor de uitkomst van de t.o.v. verzoeker gewezen beslissing.

Verzoekers kritiek daarop is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Tot slot haalt de verzoekende partij aan dat de vragenlijst die aan haar bezorgd werd in de Nederlandse taal werd opgesteld en zij de Nederlandse taal niet machtig zou zijn.

Verweerder laat gelden dat zulks weinig ernstig is. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij al sinds 1999 in België verblijft en zij in verschillende regularisatieverzoeken aanhaalde Nederlandse taallessen te volgen. Terwijl in het administratief dossier ook documenten zitten die werden opgesteld in de Nederlandse taal en door de verzoekende partij werden ingevuld (bv. de vragenlijst in het kader van de procedure wettelijke samenwoning). Het stond de verzoekende partij ten andere ook vrij om bijstand te vragen van een tolk wanneer zij vaststelde dat de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht was opgesteld in een taal die zij niet begreep.

De verzoekende partij koos er echter voor om deze vragenlijst niet in te vullen en niet aan de gemachtigde van de Minister terug te bezorgen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om vast te stellen dat zij niet in het bezit is van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied.

Verweerder merkt daarenboven op dat de verzoekende partij ook geen informatie naar voor brengt die de in casu bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij verwijst naar haar meerderjarige zoon en diens kinderen, doch gezinsbanden tussen meerderjarige (klein)kinderen en hun (groot)ouders vallen pas onder de bescherming van artikel 8 EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (zie o.a. R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten én een beslissing houdende inreisverbod diende te worden betekend. De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissingen werden rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker in zijn enig middel een kritiek naar voor brengt omtrent de inhoud van de motieven van de bestreden beslissingen en omtrent een gebrekkige feitenvinding. Deze kritiek houdt verband met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en, zoals de verweerder het in de nota met opmerkingen terecht stelt, niet met de formele, maar wel met de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.1. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing op twee afzonderlijke juridische grondslagen steunt, die elk op zich de afgifte van het bevel om het grondgebied kunnen schragen. Het gaat met name om artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan deze beslissing slechts vernietigd worden indien de verzoeker aannemelijk kan maken dat geen van beide juridische gronden overeind kan blijven.

De verzoeker voert in de eerste plaats aan dat het louter aanhalen van zijn veroordeling op 19 januari 2018 tot een gevangenisstraf van zes maanden, niet volstaat om aan te tonen dat hij een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De verzoeker wijst er tevens op dat hij verzet heeft aangetekend tegen de veroordeling en dat de feiten die tot deze veroordeling hebben geleid, dateren van meer dan drie jaar geleden, nl. van 18 november 2016. De verzoeker merkt op dat een gewone strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om iemand als een actueel gevaar voor de openbare orde te beschouwen en hij geeft tevens aan dat de verweerder nalaat om te verduidelijken of er elementen voorhanden zijn die erop kunnen wijzen dat de verzoeker de neiging vertoont om zijn gedrag in de toekomst te continueren.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van het bestreden bevel, werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Terugkeerrichtlijn (memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3).

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, voorts rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

Bijgevolg is het passend om te wijzen op de ter zake relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, *Commissie t. Spanje*, punt 46; HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, punt 35). In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie het volgende: “49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, *Zh. en O.*, C - 554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”

Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten.

Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt zodoende dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bij de beoordeling of een onderdaan uit een derde land een gevaar voor de openbare orde vormt, mag een lidstaat zich niet uitsluitend baseren op het feit dat deze onderdaan van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit wordt verdacht of op het feit dat hij daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Andere omstandigheden, zoals de aard en de ernst van het feit, het tijdsverloop sinds het plegen van dat feit en elk gegeven dat betrekking heeft op de gegrondheid van de verdenking dat de betrokken onderdaan van het derde land het strafbare feit gepleegd heeft, zijn eveneens van belang voor een individuele beoordeling, die te allen tijde moet plaatsvinden.

In het voorliggende geval heeft de gemachtigde zich bij de vaststelling van een gevaar voor de openbare orde echter beperkt tot de volgende redeneering:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik - partikulieren, feit(en) waarvoor hij op 19.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

In tegenstelling tot hetgeen de verweerder poneert in de nota met opmerkingen, heeft de gemachtigde zich aldus niet op de ernst van de door de verzoeker gepleegde feiten gebaseerd om te oordelen dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde verwijst naar de veroordeling voor feiten van “valsheid in geschriften en gebruik – partikulieren” en voegt daar enkel aan toe dat uit de “maatschappelijke impact van deze feiten” kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Van enige verwijzing naar een bijzondere ernst van de gepleegde feiten is dan ook geen sprake. Evenmin kan uit de motieven van de eerste bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier blijken dat de gemachtigde bij zijn beoordeling daadwerkelijk heeft onderzocht of de verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

De Raad stelt bovendien vast dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde op de hoogte zou zijn geweest van de exacte feiten die tot verzoekers veroordeling hebben geleid. Daar waar de verzoeker thans wel een integrale kopie van het verstekvonnis van 19 januari 2018 voorlegt, blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de motieven van

de eerste bestreden beslissing, dat de verweerder hierover beschikte toen hij deze beslissing trof. In het administratief dossier kan echter wel een beschikking van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren van 13 november 2019 worden teruggevonden. De gemachtigde beperkt zich in de eerste bestreden akte tot een uiterst vage beschrijving van de feiten waarvoor de verzoeker werd veroordeeld, nl. *“valsheid in geschriften en gebruik – partikulieren”*. Deze beschrijving blijkt letterlijk te zijn overgenomen uit het informatiedocument betreffende de vrijheidsberoving dat zich tevens in het administratief dossier bevindt. Noch in dit document, noch in de beslissing van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren van 13 november 2019 om de voorlopige hechtenis niet te handhaven en om de invrijheidstelling te bevelen mits betaling van een borg van 1.000 euro, wordt echter concreet geduid voor welke feiten de verzoeker precies werd veroordeeld en wat hiervan de maatschappelijke impact zou zijn. Blijkens het door de verzoeker voorgelegde verstekvonnis van 19 januari 2019 gaat het om het gebruik van een vals Macedonisch rijbewijs op 18 november 2016. Zoals de verzoeker pertinent aanvoert, gaat het dus om feiten die dateren van om en bij de drie jaar voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel. Niettegenstaande de feiten aldus niet recent zijn, is er in de eerste bestreden akte en in het administratief dossier geen enkel spoor terug te vinden van een onderzoek naar het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde die van de verzoeker zou uitgaan. De gemachtigde heeft bovendien ook nergens duidelijk gemaakt waarom de eenmalige strafrechtelijke veroordeling in januari 2018 dermate ernstig zou zijn dat zij ervoor zou zorgen dat de verzoeker drie jaar na de feiten nog steeds een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde niet concreet heeft onderzocht i) voor welke feiten de verzoeker in januari 2018 precies is veroordeeld, ii) hoe ernstig deze feiten precies zijn en wat de concrete maatschappelijke impact ervan is, en iii) waarom er drie jaar na de feiten waarvoor de verzoeker werd veroordeeld nog steeds sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde. Gelet op de hoger besproken rechtspraak van het Hof van Justitie, is de loutere verwijzing naar een veroordeling in het verleden en de mogelijkheid om een risico te kunnen vormen voor de openbare orde, gelet op de *“maatschappelijke impact”* van de feiten, niet voldoende. Naast de verstoring van de maatschappelijke orde (dit is de maatschappelijke impact) die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, moet er immers ook sprake zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Waar de eerste bestreden beslissing is getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, schendt zij derhalve de zorgvuldigheidsplicht.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Zo kan de verweerder niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde zich wel degelijk op de veroordeling van 19 januari 2018 kon baseren teneinde te oordelen dat uit deze veroordeling *“en de ernst van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling”* een gedrag kan worden afgeleid waardoor de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit de voorliggende gegevens blijkt immers dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel zich op geen enkele wijze op het standpunt heeft gesteld dat de ernst van de feiten waarvoor de verzoeker werd veroordeeld van die aard zijn dat hieruit kan blijken dat de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het verweer is evenmin dienstig waar wordt gesteld dat het gegeven dat de feiten die dateren van 2016 geen afbreuk doet aan *“de ernst”* en *“de maatschappelijk impact”* van de feiten. De ernst van de feiten werd immers door de gemachtigde niet concreet beoordeeld, terwijl uit de vage en op zich nietszeggende verwijzing naar *“de maatschappelijke impact”* van de feiten ook niet kan blijken dat de gemachtigde oog heeft gehad voor de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. De Raad herhaalt dat er naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dit is dus de maatschappelijke impact van elke wetsovertreding, ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging aanwezig moet zijn die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond.

Echter, zoals reeds gesteld, berust de eerste bestreden beslissing tevens op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Bijgevolg moet tevens onderzocht worden of de verzoeker ook op dit punt een gegronde kritiek naar voor brengt.

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

De verzoeker brengt hiertegen in dat hij, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde heeft gesteld, wel degelijk in het bezit is van een geldig Macedonisch paspoort. De verzoeker geeft tevens aan dat hij met dit paspoort, gelet op artikel 20 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst), en gelet op de data van in- en uitreis, in november 2019 wel degelijk in België mocht verblijven. De verzoeker voegt met betrekking tot deze dubbele kritiek een aantal stavingstukken toe aan het verzoekschrift. Deze gegevens en de bijbehorende kritiek worden door de verweerder niet betwist.

De Raad benadrukt vooreerst dat het thans bestreden bevel met betrekking tot de verwijzing naar het bepaalde in artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, in de feiten enkel is gesteund op de vaststelling dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort. De verzoeker voegt bij het verzoekschrift een kopie van zijn Macedonisch paspoort, afgegeven op 31 augustus 2016 en geldig tot 30 augustus 2026. Het gegeven dat de verzoeker over een geldig Macedonisch paspoort beschikt, wordt in de nota met opmerkingen niet betwist.

De Raad wijst erop dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282). Een appreciatiebevoegdheid moet immers steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden.

In casu dient te worden vastgesteld dat via het administratief dossier niet wordt aangetoond dat het bestreden bevel op deugdelijke wijze steunt op de vaststelling dat de verzoeker niet over een geldig paspoort beschikt. In tegendeel hebben de diensten van de verweerder in het formulier 'voorstel tot invoering van een persoon in het SIS II' uitdrukkelijk verzoekers paspoort, met nummer (...) en geldig van 31 augustus 2016 tot 30 augustus 2026, als identiteitsdocument vermeld.

De verzoeker heeft dan ook aangetoond dat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet op een deugdelijke motivering berust. Vermits de eerste bestreden akte enkel berust op de onjuiste vaststelling dat de verzoeker niet over een geldig paspoort beschikt, dient niet te worden onderzocht of de verzoeker met dit paspoort en gelet op artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ook daadwerkelijk op het Belgische grondgebied kon verblijven.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet dient derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.3.2. De beslissing om een inreisverbod van zes jaar op te leggen

Het thans voorliggende inreisverbod, dat werd getroffen met toepassing van artikel 74/11, vierde lid, van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk gepaard te gaan met de beslissing tot verwijdering van 14 november 2019.

Gelet op hetgeen werd geoordeeld onder punt 3.3.1., wordt de beslissing tot verwijdering van 14 november 2019 evenwel vernietigd. Ingevolge deze vernietiging is de verwijderingsmaatregel van 14 november 2019 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen en wordt deze geacht nooit te hebben bestaan.

Aldus kan het inreisverbod van dezelfde datum – dat uitdrukkelijk aangeeft gepaard te gaan met deze beslissing tot verwijdering – evenmin standhouden. Aangezien artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de beslissing tot verwijdering, onder bepaalde voorwaarden, “gepaard kan gaan met” een inreisverbod van meer dan vijf jaar, dient immers te worden aangenomen dat een dergelijk inreisverbod niet mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Het thans bestreden inreisverbod betreft dus een *accessorium* van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2019 (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575) en er blijkt niet dat dit inreisverbod kan blijven bestaan, los van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat. Om deze redenen vereist een goede rechtsbedeling dat ook het thans bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer wordt verwijderd via een vernietiging.

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verweerder hieromtrent geen repliek gevoerd.

De tweede bestreden beslissing wordt derhalve uit het rechtsverkeer genomen via een vernietiging. Er dient dan ook geen uitspraak meer te worden gedaan over de in het verzoekschrift uiteengezette grieven.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 14 november 2019 waarbij een inreisverbod van zes jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE